

Газета видається
з лютого 1981 року.

За інженерні кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Ціна 1 коп.

№ 12 (296)

П'ЯТНИЦЯ, 25 березня, 1988 року.

Виходить раз
на тиждень

Недавно я прочитав у «Правде» наслідки опиту мешканців кількох міст нашої країни і Японії з приводу деяких назрілих проблем сучасності. Привернуло увагу те, що переважна більшість опитуваних беззастережно вірить в перебудову, зв'язує з нею чимало оптимістичних надій на краще майбутнє.

Гадаю, що до числа оптимістів з повним правом можна віднести й колектив нашого інституту. Цей оптимізм базується не тільки на сподіваннях, а на реальних ділах.

Корінні питання перебудови Вінницького політехнічного інституту партком визначив у червні 1986 року, коли ЦК КПРС опублікував проект основних напрямків перебудови вищої і середньої спеціальної освіти в нашій країні.

Вважаю, що в сфері учбово-виховної роботи, спрямованої на різке поліпшення якості спеціалістів, нам належить насамперед вдосконалювати форми викладання, налагоджувати прямі зв'язки з підприємствами, укладати з ними цільові угоди на підготовку фахівців, підвищувати діяльність громадсько-політичної практики студентів.

В сфері науки взято рішучий курс на визначення пріоритетних напрямків і першочергове забезпечення їх людськими й матеріальними ресурсами, впровадження передових розробок у виробництво.

В сфері розвитку матеріально-технічної бази для нас найбільше важить забезпечення сучасним обладнанням, обчислювальною

технікою, лабораторіями. Всі ці напрямки перебудови широко обговорювалися не тільки на рівні парткому й виборного активу, а і в цехових організаціях, партгрупах, були прийняті до неухильного виконання загальними зборами комуністів інституту. Через рік, тобто, в грудні 1987-го, ми вже вели мову і про перші успіхи на цьому шляху, і про недоліки, намітили у відповідності з цим ще конкретніші завдання.

Ключова ланка перебудови діяльності парткому, цехових парторганізацій, всієї організації комуністів інституту — це неухильний контроль і перевірка виконання передовсім своїх власних рішень. В цьому зв'язку був дещо видозмінений розподіл обов'язків членів парткому. Якщо на за-

речі, якщо це питання слухається повторно, то до складу комісії включаються, як правило, ті люди,

му Пленумі ЦК КПРС Є. К. Лігачов, повинна внести серйозні поправки в суспільну свідомість, яка у нас

Тому минулого року партком двічі розглядав питання перебудови КСН і завдання їхньої цехової парторганізації, заслуховували їх і на бюро міськкому партії. Такий контроль допоміг глибше проникнути в суть, з'ясувати причини застійних явищ і виявити навіть персональних винуватців зволікання перебудови.

Нема сумніву, що великі назрілі завдання можна вирішити тільки силою всієї інститутської парторганізації. Тому надаємо першорядну увагу роботі членів парткому на місцях. Особистим прикладом вони мають вести за собою, подавати конкретну допомогу партійним бюро. З задоволенням відзначаємо роботу члена парткому, ветерана партії П. Т. Солейка, який не шкодує сил і вміння, вносячи в кожну справу живий, більшовицький вогник.

Звичайно ж, не розв'язали ми всіх без винятку про-

блем, не уникли недоліків. Не вдалося, скажімо, повністю активізувати людський фактор. Якщо генерація ідей і їх реалізація задовільна на рівні парткому і партбюро, то в стилі партгруп ще чимало інертності, поверховості, боязні нового. Часто-густо приходять до секретаря парткому комуністи, керівники кафедр, відділів: «Які будуть вказівки?».

В'їлося в душу, свідомість старе і звичне не напружувати думку, не шукати самому, а чекати інструкції чи розпорядження зверху. Усім без винятку треба усвідомити, що ті часи уже минули. Думка, пошук, дерзання, особиста ініціатива, відповідальність — це та зброя, якою можна воювати за перебудову з найбільшою ефективністю.

О. АЗАРОВ,
секретар парткому інституту.

ПАРТКОМ І ПЕРЕБУДОВА

сіданні слухаємо ключові питання перебудови, то комісію очолює той член парткому, який відповідає за цю ділянку роботи. До комісії залучаються також найкомпетентніші і найавторитетніші, найдосвідченіші партійні активісти, професори, доценти. Постановою обов'язково визначаємо строк контролю і відповідального, причому на виконання можемо відвести навіть цілий рік. Це, звичайно, не експеримент і не поблажливість, а необхідність дати виконавцям змогу вирішувати питання ґрунтовно і всерйоз. До

що й раніше. Це дозволяє глибше вивчати проблему, а заодно підносить відповідальність і дисципліну партійного активу, керівників, посадових осіб.

Намагаємось не забувати, що вуз, — це не просто організація, а центр ідеологічної і виховної роботи. Ми відповідаємо за те, яким буде суспільно-політичне обличчя нашого випускника, Як він працюватиме в нових умовах. Ось що основне!

Велику надію в цьому плані покладаємо на наших суспільствознавців. Їх робота, як говорив на дотнево-

тривалий час, починаючи зі шкільної партії, набувала неправильного ставлення до самих понять доходу, прибутку, особистої матеріальної зацікавленості.

Вирішення цього питання — річ складна. Справа в тому, що рівень науководослідної роботи на кафедрах суспільних наук (КСН) поки-що загалом відстає від вимог сьогодення. Є в цьому й об'єктивні причини. В силу недостатніх зв'язків з промисловими підприємствами, науковці КСН не завжди можуть побачити розрив між теорією перебудови і практикою її здійснення.

Партії бійці

ЗАВЖДИ В СТРОЮ

Аркадію Михайловичу Банникову — 70. За звичайними мірками — похилий вік. Міг би чоловік сидіти в піжамі і теплих капцях, читати газети, дивитись телевізор, двічі на день ходити до парку на повітря й сонце, вести неспішливі статичні розмови з пенсіонерами... Міг би, звичайно, аби мав інший характер, а він на своїх «похилих» плечах і досі тримає відділ науково-технічної інформації, очолює парторганізацію наукової бібліотеки, заміщає голову інститутської ради ветеранів війни, армії і праці, є членом парткомісії міськкому. Не кожному молодому плечу під силу витримати такі навантаження.

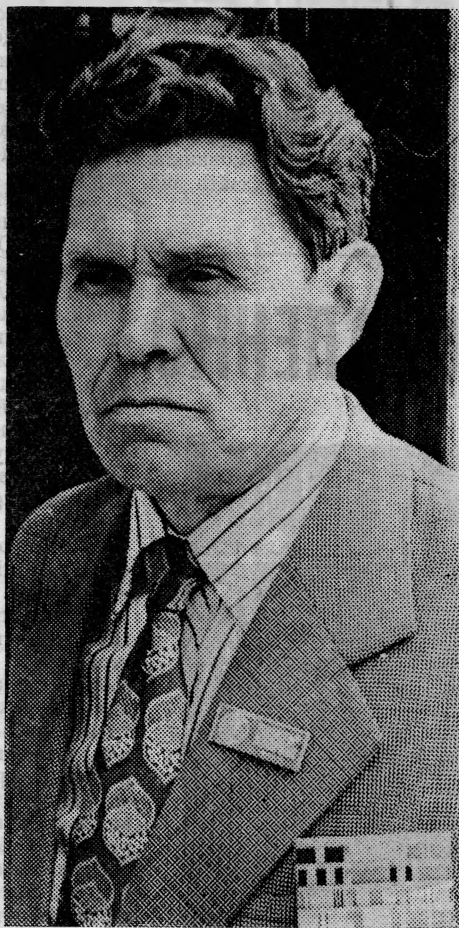
Пояснити це можна не лише добрим здоров'ям дорогого нашого ветерана, а насамперед тим, що належить він до старої більшовицької гвардії. Нинішнього року в нього буде ще один ювілей — 50 років тому одержав картку кандидата в члени партії.

Життя Аркадія Михайловича було не легким, зате цікавим — 27 років віддано армії.

— Служив я в трудні роки — дуже багато переїздив з одного кінця «світу» в інший. Наприклад, тільки Далекий Схід «освоював» двічі, служив на Півночі, в Німеччині. Подобалась екзотика нових місць, романтика доріг, суворість служби. Інші прожили легше, простіше, але я теж ні за чим не жалкую. Найважливіше те, що діти мої пішли тією ж дорогою труднощів. Обидва комуністи, обидва трудівники. Старший — кандидат фізико-математичних наук, викладач Московського Державного університету; менший — заступник начальника Новоросійського газодобувного управління по АСУ технологічним процесом.

В політехнічному інституті Аркадій Михайлович уже 22 роки. Вуз, по суті, зростає на його очах. Тут він півтора десятка літ був заступником секретаря парткому, п'ять років очолював інститутських контролерів, за що й був нагороджений значком відмінника народного контролю СРСР (рідкісна, до речі, нагорода), має понад 60 різних відзнак за зразкове виконання своїх службових обов'язків. Одне слово, завидна невтомність, самовідданість і цілеспрямованість.

— Що найголовнішого виніс я з життя і що радив би молоді? — перепитує Аркадій Михайлович. — Стояти на активних життєвих позиціях. Не мислю себе без громадських навантажень, без по-

всякденної партійної роботи з людьми. Не визнаю розриву між словом і ділом. Сказав — зроби, чого б це тобі не коштувало. І ще я хотів би порадити молодим не боятися виявляти ініціативу, побільше брати на себе. Тільки тоді утвердиться, як громадянин і особистість.

— Прожити 70 — це, звичайно, немало, — вітаючи ветерана з ювілеєм, сказав ректор інституту І. В. Кузьмін, але значно важче прожити їх так, як Аркадій Михайлович.

Погоджуючись з цими словами, хочеться побажати, щоб весняні зозулі накували нашому ветеранові ще багато років життя, снаги й прекрасного здоров'я.

В. ІВЧЕНКО.
На фото: А. М. Банников.

— У «Зодіак» підемо?
— Ні. Краще в «Діатон». Там відео, музика — клас. І пробраться легше.
(З випадково почутого діалогу двох дівчат на вулиці Артоблеєвського увечері 13 березня).

ВІД до гуртожитку ІБФ густо закружив наповні молодих і зовсім юних. Це ті, кому невистачило квитків у дискоклуб «Діатон».

нітори з хвилиним інтервалом подавали кольорові відеокліпи з зображеннями жеттерадісних, білозубих зірок зарубіжної естради — екстравагантних і вродливих, молодих і підстаркуватих на фоні карколомних акробатичних трюків, детективних погонь, зубодробильних прийомів. Щільна людська маса вигупувала в такт цій гро- моподібній звуковій зльві —

стандартних канонів рок-музики, так званого, «третього напрямку» (перші два — класика і естрада).

НЕ БУДЕМО судити про те, який напрям бере нині верх у молоді. Все залежить від вияву особистого музичного й естетичного смаку. А от по-людськи прикинути дещо можна: чому саме рок-музика стала для молодих «еліксиром жит-

Проблеми дозвілля

ЩО В ДИСКОКЛУБІ?

Як завше, його напівтемний зал був ущерть (ніде яблуку власти) заповнений щасливчиками — відвідувачами. З шести посилювачів гриміли ударні ритми, «рок» заморського походження трясце недовершену стелю, раз-по-раз спалахували сліпучі снопи прожекторів, різнобарвно вигривали світильники, посілаві короткі черги світлопістолет. А чотири мо-

ні повернутись, ні відступити. Зал дійсно переповнений. Тут не тільки студенти. Квитки продаємо всім. Бажаючих потрапити до нас дуже багато, — пояснив голова клубу Сергій Фурман. — Щойно демонстрували зарубіжний відеофільм, а зараз продовжуємо музичну програму...

Програма йшла в душі

тя?»
Мода? Бажаання вкисити від забороненого плоду? Можливість виявити себе в новому жанрі?

Гадаю, що рок заповнив «святе місце» — позиції, які втратила наша естрадна музика «на кожен день». Хоча вона, як то кажуть, і спорах хопилась, створила непогані

Закінчення на 2-й стор.)

З новим підходом

Це зібрання партійних ватажків Ленінського району — секретарів первинних партійних організацій — було незвичним. Організатори одійшли від традиційного порядку його проведення.

Інформаційна зустріч розпочалася виступами проректорів інституту Ю. А. Карпова, С. І. Ткаченка, секретаря парткому О. Д. Азарова. Йшлося про хід перебудови в політехнічному інституті, поліпшення якісного рівня підготовки інженерних кадрів, шляхи її поглиблення. Виступаючі ознайомили учасників зустрічі з нововведеними у навчально-виховному процесі, сучасними критеріями його рівня, формами студентського самоврядування, демократичними засадами управління внутрішніми-

кими справами, змінами у навчально-методичній роботі. Розповідалося також про посилення зв'язку з виробництвом, напрямки науково-дослідних робіт. Приміром, торік економічний ефект від впровадження розробок склав близько 18 мільйонів карбованців. Зміцнюється співробітництво вчених вузу з науковцями країн РЕВ, західними фірмами. Чимало розробок, відзначалося на зустрічі, перевищують союзний і світовий рівні. Лише в цьому році інститут представив на міжнародні виставки понад 30 експонатів. Цьому сприяли тісні ділові контакти з виробничими колективами вінницьких заводів «Термінал», РТА, об'єднання «Вінницько-енерго».

В перебудові вузу аван-

гардну роль виконують 720 комуністів, об'єднаних в 11 цехових парторганізацій і 63 партгрупи.

На зустрічі другий секретар Ленінського райкому партії І. Ф. Шевчук поінформував про роботу районної парторганізації по перебудові середньої й вищої школи, підготовці до XIX Всесоюзної партконференції, намічені заходи по оновленню форм і методів ідеологічної, політико-виховної роботи, здійсненню рішень лютневого Пленуму ЦК КПРС.

Інформаційна зустріч закінчилась знайомством з роботою факультетів, кафедр, лабораторій безпосередньо на місцях їх розміщення. Пояснення давали секретарі партійних організацій факультетів інституту.

ЩО В ДИСКОКЛУБІ?

(Поч. на 1-й стор.)
програми, але головними споживачами років уже стали школярі і учні ПТУ, які щороку стають студентами, в тому числі й нашого інституту. Створення у вузі дискотек, відеодиско стало фактом при наявності діаметральних позицій громадської думки — або абсолютне неприйняття цього жанру, або повного забуття його негативних сторін, а, значить, зняття всіх «шлагбаумів».

Хочеться звернутись до аргументів, які ставлять під сумнів необхідність і можливість пропаганди й реклами (як це можна бачити в «Діатоні») цього музичного жанру.

Медики вже встановили, що рок-музика завдає серйозної шкоди органам зору, нервовій системі. Виявляється,

що звук, голосніший 90 децибел, стає шкідливим, звучання ж року становить 106—108 децибелів, а поблизу звукопосилувачів і всі 120. Надто голосна рок-музика зумовлює втрату контролю над волею, й розумовою діяльністю, викликає стан ейфорії, впливає на пам'ять, координацію рухів, спричиняє психози й невротизм, безконтрольні поривання, агресивність.

ЯК ПОКАЗАЛИ дослідження Білоруського університету, рок-музика викликає асиметрію роботи півкуль головного мозку. Звідси — небажання думати, зниження теоретичного рівня мислення, підвищена драматичність, втрата орієнтації й самоконтролю при коливанні спалахів світла частотою 25. Звичайно, все це далеко не вичерпні дані про

антисоціальну спрямованість рок-музики. Не йдеться вже про спровоковані нею масові побоїща в Канаді, Австралії, США, інших країнах, де на «роковому» ґрунті стрімко зростає злочинність.

Ось такі аргументи проти «легкого і важкого» року. З мого погляду, рок — це не просто музика, це насамперед претензія на спосіб життя, ідол західної масової культури. Я ні в якому разі не закликаю розпочати гоніння й переслідування прихильників року, але нас не повинно полишати почуття глибокої тривоги за фізичне й духовне здоров'я молодих, формування ними здорового способу життя.

НИНІ в інституті офіційно п'ять дискотек. Діє три — «Айвенго» на ремонті, «Прометей» внаслідок негідної поведінки від-

відувачів рішенням деканату енергофаку тимчасово зачинений. До кращих часів, як сказав секретар партбюро В. В. Степурін.

Приміщення, в яких дискотекли реалізують свої музичні програми, можуть водночас прийняти близько трьохсот чоловік. Отже, за тиждень при двох-трьох вечорах близько тисячі студентів охоплені громохкими «шедеврами», індустрією запаморочливої маскультури.

Зацікавленість організаторів у проведенні таких музичних програм різко зросла, коли дискотекли переїшли на госпрозрахунок. Уже кілька місяців ведучі, звукооператори, білетеркасири — з числа студентів отримують платню, що, звичайно, служить істотним стимулом. Таким чином, маховик року набирає обертів. Хто його зупинить?

Таке запитання було поставлене заступнику секретаря комітету ЛКСМУ В. Черніковій.

Проблеми дозвілля

— Дискотекли підпорядковані директору інститутського клубу Г. М. Севаст'яновій. Вона ними практично й займається.

ЩО Ж МИ протиставляємо дискотекі?

Приміром, нефункціонуючий «Прометей», судячи з розпорядку й графіку запланованої роботи, має студію образотворчого мистецтва, п'ять клубів за інтересами (любителів російської мови, інтернаціональної дружби, альпінізму, тверезості). Аналогічна спрямованість культурно-виховної роботи в «Зодіаку», «Діатоні», «Союзі». І справа зараз в тому, щоб студії, клуби за інтересами запрацювали по-справжньому, пропонуючи студентам цікаві, змістовні, захоплюючі вечори, диспути, щоб наступальність в пропаганді соціалістичних духовних цінностей, культурної спадщини, її кращих зразків, в тому числі й музики, набула

чинності.

Клубам в гуртожитках потрібна поміч. Наприклад, «Діатоні» — в покритті стелі, «Зодіаку» — в придбанні зручних меблів, «Айвенго» — паркету. Такої допомоги чекають від АГЧ, оскільки клуби мають статус профспілкових. Треба подбати, щоб тут було зручно, затишно, щоб сюди йшли не лише для того, щоб чадіти від рок-музики.

...В «Діатоні», тим часом, блискало і стогнало. Мученики дозвілля раз-по-раз виходили в коридор, на вулицю ковтнути свіжого повітря. Трійка дівчаток, років сімнадцяти—вісімнадцяти зі стомленими виразами облич, елегантно смалили цигарки.

— Чим вас, дівчатка, полонив дискотек?

Вони у відповідь лиш ворушили плечима і невразно посміхнулись...

Б. ДЬЯКОНОВ.

НЕСПОДІВАНЕ І НЕЗВИЧАЙНЕ

Минулого місяця в фойє центрального корпусу інституту мою увагу привернула об'ява, певною мірою, незвичайна. Це було звернення водночас і до викладачів, і до студентів, і до співробітників нашого інституту з проханням зібратися в одній з аудиторій і одверто поговорити на тему: «Я — в світі духовної культури і світ духовної культури в мені».

Ніяких додаткових, а тим паче «примусових» запрошень не було.

Це зацікавило: невже хтось отак, добровільно, відкладе свої повсякденні справи тільки для того, аби прийти в звичайнісіньку аудиторію і невідомо з ким, невідомо для чого, поділитись своїми думками відносно явищ, що знаходять таке палке відображення в творах сучасних радянських письменників Ч. Айтматова, В. Распутіна, В. Астаф'єва, Ю. Бондарева, А. Рибакіна, А. При-

ставкіна та інших.

Правду кажучи, в можливість такого відвертого спілкування я не вірила і саме тому прийшла подивитися — а чи буде щось?

Ця зустріч — уявіть собі — відбулася 2 березня в аудиторії 222 ГУК, що перетворилась того дня на своєрідну літературну вітальню. Цікавість привела сюди не тільки мене. І викладачі, і студенти, і співробітники — кожен, хто заходив до аудиторії — неодмінно запитував:

— А що це має бути?

Відповідь дала сама зустріч. Тривала вона небагато-немаю — майже три години. Просто дивина — ніхто не тримав дверей, щоб не повтікали. Більше того — з першої хвилини всі були попереджені, що коли комусь буде нецікаво, то він може встати і піти. Проте, не пішов жоден.

Що ж мені сподобалось особисто?

Демократичність спілкування, делікатність, належний рівень культури під час дискусій, хоч точки зору дуже часто не те, що не зівпадали, а виявлялись полярно протилежними, здатними спричинити не тільки спалах, а й вибух емоцій.

Було приємно і дещо несподівано побачити наших авторитетних строгих викладачів в ролі звичайних співрозмовників.

Ця прекрасна зустріч була першою. А ось і друга. Про неї вже сповідає об'ява, що вивішена в центральному фойє інституту. Вона трохи незвичайна за формою, але конкретна за змістом — пропонує кожному бажуючому взяти участь в обговоренні казки Фазіля Іскандера «Кролики і удави», що надрукована в журналі «Юність» (1987 р., № 9). Зустріч заплановано на 30 березня (середа) на 16 годину в аудиторії 222 ГУК.

Цікаво — а чи знову буде щось? Сама чекаю з нетерпінням і всім раджу теж побувати на цій зустрічі.

А. ПЕТРОВА,

КОРОТКО ПРО РІЗНЕ

21—23 квітня в політеху намічається проведення її-го інтернаціонального студентського форуму миру. На нього запрошені гості з вузів Москви, Києва, Харкова, працівники студентського журналу «Меридіан», відомі політичні оглядачі, письменники, журналісти.

ПІВФІНАЛЬНІ змагання кращих команд КВВ завершилися у Вінниці. Команда політехнічного інституту виборола право виступати в фіналі.

З 22 по 25 березня у нашому інституті — Дні донора. За цей час буде прийнято кров майже від тисячі добровільців.

ВІДБУЛИСЯ чергові збори інститутського Товариства тверезості. Новим головою обрано завідувачого кафедрою теоретичної механіки, доцента В. О. Федотова.

Тільки нинішнього року про нього вже писали газети «Известия», «Неделя», «Медицинская газета», «Вінницька правда», «Сільські вісті», «Радянська Україна», «Красная звезда»... А посада в нього всього-навсього слюсар Вінницької ліжкової фабрики. Але ж недарма сказано, що справжнє місце роботи не там, де стоїть твій залізний верстат чи дерев'яний стіл, справжнє місце роботи завжди в душі.

Олег Остапенко за професією зубний лікар, а за покликанням серця — талановитий винахідник. Лікарем він був до тих пір, поки власними руками не зробив всеюдихода, щоб добирагись ним по далекому Забайкальському бездоріжжю до своїх пацієнтів. Відтоді лікарня, яка давала пристойний заробіток, почала займати в душі все менше і менше місця. Олег Андрійович отримався так ще декілька років, а потім покинув усе і зайнявся тільки винахідництвом. Самохідні амфібії, мотоцикли з незвичайною конструкцією колеса, яка дозволяє «ходити» навіть східцями, їздити непролазним болотом; літаки, трактори, човни... Власне, на що б не глянув — одразу бачить, як можна ту чи іншу річ переробити і вдосконалити.

На П'ятничанах у нього крихітна дачка, що перейшла у спадок від батька. Земля тут глиниста, неродюча, до того ж занедбана. Олег зробив тракторця такої висоти, як стілець, а до нього ще — екскаватора й причіпа, зняв сантиметрів тридцять глини, а на її місце назвав з Південного Бугу на муму, що мовою науки на-

зивається сапропелем — це цінне органічне добриво найвищих категорій якості. Тепер на дачі росте картопля, мов два кулаки, полуниці, як яблука, та різні городня всячина, котрій можна тільки позаздрити.

Втім, це лише один факт.

дення і народного господарства. Інакше про них не йшов би такий розголос.

Двічі він брав участь у знаменитій передачі Всесоюзного телебачення «Це ви можете» — демонстрував свої мотоцикли, мінітрактори і дискотекли. До речі, мі-

ного механізму і чудова машина так і зосталась в єдиному екземплярі.

Довелось Олегові Андрійовичу пройти через довгу смугу безгрош'я, через зневагу і пихату неприступність бездарних чиновників. Втім, не можна сказати, що

нічної творчості. Ні, війна триває. І той, хто стане на тернисту дорогу творчості, мусить бути готовим до неї. Зрештою, ніщо нове не утверджується без бою, бо колісницю прогресу завше тримали вперед ті люди, які утверджують щось незвичне, ламають стереотипи.

Новий спалах всесоюзної уваги до Олега Остапенка викликаний тим, що він сконструював диво-ліжко для інвалідів, котрі не можуть самостійно пересуватись, для яких це ліжко і місце роботи, і місце відпочинку, і місце постійного проживання. Ні уявити, ні осягнути до кінця мук і труднощів такого існування! Треба мати безмежно добре серце для цього.

Остапенко спробував зробити таке ліжко максимально зручним. Воно на колесах і амортизаторах, його легко може котити на великій відстані одна людина, його вмить можна зробити і вузьким і широким, зламати для транспортування в ліфті, для того, щоб перетворити на зручне крісло; спеціальні, нескладні пристосування дозволяють гоїдатися, перевертатися з боку на бік, робити вправи, обходити себе самого. В світовій практиці ще нічого подібного не було. Відомі світові аналоги значно важчі, металомісткіші, не мають таких зручностей. Ліжко Олега Остапенка зареєстроване, як винахід, на його видане авторське свідоцтво, воно вже пройшло всі необхідні випробування. Є надія, що наступного року почнеться масове його виробництво. Це буде одна з перших помітних ластівок технічної перебудови в промисловому господарстві нашого міста

— Правда, — говорить Олег Андрійович, — хоч діло в принципі вирішене, схвалене, створена спеціальна бригада по виготовленню ліжок нової конструкції, доводиться воювати за те, щоб не було ніяких порушень технології, щоб продукція успішно конкурувала і на ринках за межами країни, щоб якість її була бездоганною. Ми поки-що до такого не звикли і тому боротьби доводиться вести більше, ніж хотілося б. Але нам до цього не звикати.

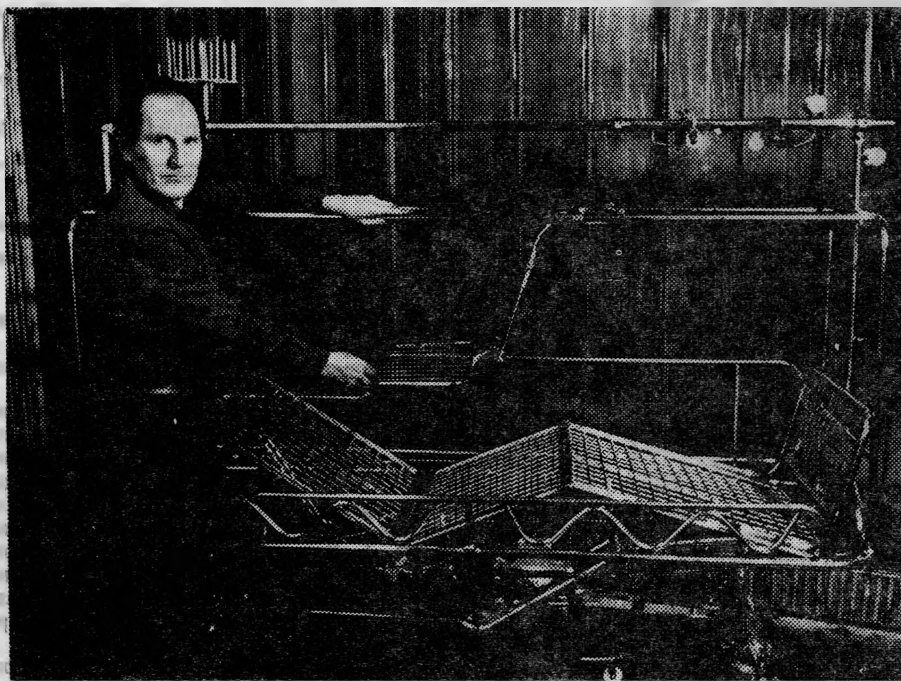
— Чи є у вас якісь нові творчі задуми? — запитали ми Олега Андрійовича,

— Великої популярності набуло сьогодні кооперативне садівництво й городництво. Для роботи на землі не зайвими будуть набори легких, дешевих, практичних інструментів і знарядь. Деякі з них я уже виготовив і навіть запатентував, як винаходи, деякі ще доводжу до пуття. Сподіваюся десь під осінь, якщо ніщо не завадить і не переб'є, влаштувати виставку такого інструментарію.

Є у мене задум сконструювати для нерухомих інвалідів не тільки одне ліжко, а спеціальний набір пристосувань, які хоча б трішечки полегшували їм життя. Але якщо відверто — побюю цього задуму. Більше трьох років було витрачено на впровадження ліжка. Але зупиняється я, повірте, не збираюсь, винахідництво для мене давно уже не розвага й відпочинок, а постійна потреба душі.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК

Зустрічі для вас ВИНАХІДНИК ОЛЕГ ОСТАПЕНКО

Та й то приватного, так би мовити, плану. А здебільшого творчі фантазії Олега Остапенка тісно ув'язуються з потребами нашого повсяк-

нітрактор Олега Остапенка був прийнятий до серійного виробництва, але потім «загло» якусь шестерню у вищих ешелонах бюрократич-

та смуга уже позаду, що безгрош'я скінчилось, а чиновники вимерли, як динозаври, у зв'язку з переїнами кліматичних умов тех-